

154

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

M. SOLOMON

ATENTAT ÎN INFRAROȘU

***

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

M. SOLOMON

ATENTAT ÎN INFRAROȘU

* * *

Coperta-desen: D. IONESCU

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"
Anul VII — Nr. 154

Primul om în cosmos!

De milenii omenirea visează să descopere noi tărîmuri, să dezlege noi taine ale naturii, să zboare în spațiile Cosmosului. Aceste năzuințe ale celor mulți s-au concretizat în legende și mituri : Prometeu, cel care a răpit din cer focul lui Zeus ; Icar, îndrăznețul erou care a vrut să zboare cu aripi lipite cu ceară ; Sviatogor, viteazul din bîline — baladele populare ruse —, care a încercat să salte Pămîntul în spinare, toți aceștia întruchipează același fierbinte dor al poporului spre descătușare.

*Mai tîrziu, scriitorii, dîndu-și seama că o asemenea călătorie în Cosmos nu poate fi realizată decît cu ajutorul științei, și-au bazat anticipațiile pe datele științifice contemporane lor. Așa au făcut Edgar Poe, Jules Verne, H. G. Wells. Cel dintîi însă care a abordat problemele în mod just și pe care realitatea l-a confirmat întru totul a fost genialul savant sovietic Konstantin E. Ţiolkovski *, creatorul astronauticii (1903).*

Și iată că în dimineața zilei de 12 aprilie 1961, ceea ce cu cinci ani în urmă părea aproape o utopie a fost înfăptuit de un om sovietic, de comunistul IURI ALEXEEVICI GAGARIN. El însuși mărturisește că la 4 octombrie 1957, cînd U.R.S.S. a lansat primul satelit artificial terestru, credea că zborul omului în Cosmos va avea loc abia peste zece ani. Dar dezvoltarea științei și a tehnicii sovietice e atît de impetuoasă, încît cele mai fantastice închipuiri devin posibile și sînt pe rînd realizate.

Fapta eroică a lui Iuri Gagarin e atît de extraordinară, încît face să pălească orice termeni de comparație, chiar și pe aceia socotiți pînă ieri ca fiind cei mai impresionanți.

Însăși presa burgheză (Agenția France Press) recunoaște în această privință : „Amundsen la Polul Sud, Edmund Hillary pe înălțimile Everestului, Lindbergh deasupra Atlanticului de Nord apar acum simpli excursioniști."

Într-adevăr, zborul aceluia care a fost numit „un Cristofor Columb al Cosmosului" depășește orice comparație. Instalat pe bordul naveisatelit „Vostok", el a gonit cu 8 km/s, la 300 km deasupra Pămîntului. Perioada de revoluție în jurul planetei a fost de 89,1 minute (de vreo 1 300 de ori mai repede decît a avut nevoie Philleas Phog, eroul lui Jules Verne). La altitudinea lui, astronautul a fost primul pămîntean care a văzut curbura globului terestru.

Dacă Iuri Gagarin a reușit să se desprindă de cătușele gravitației, aceasta se datorește geniului creator al poporului sovietic, care în octombrie 1917 a sfărîmat lanțurile exploatării capitaliste, instaurînd primul stat socialist din lume.

Slavă marii patrii a comunismului, în care istoria este accelerată, slavă minunaților ei oameni, pașnici, eroici, înfăptuitori ai celor mai fantastice visuri !

ADRIAN ROGOZ

---

* Vezi povestirea lui K. E. Ţiolkovski „În afara Pămîntului" (publicată de Colecția noastră în numerele 120—121). „În cartea sa — declară Iuri Gagarin —, Ţiolkovski a prevăzut foarte clar tot ceea ce am avut prilejul să văd eu însumi în cursul zborului."

REZUMATUL BROȘURILOR PRECEDENTE:

I

Sub conducerea ciberneticianului Florea Neacșu se efectuează la București o experiență pe grupuri mari de animale.

Se urmărește dirijarea pe viu a sintezelor din organisme, folosindu-se metode de protecție chimică împotriva radiațiilor.

Cauze necunoscute determină eșecul experienței nr. 27. Animalele mor lovite de ucigătoare raze gama.

Medicul Franz Werner, matematicianul Victor Grozea și biofizicianul Toma Alexandrescu, elevi ai profesorului Mureșan și colegi ai lui Florea Neacșu, încearcă să descifreze misterul, pornind de la o bizară emisie radiofonică, interceptată de colega și prietena lor, pedagoga Laura Oprișan.

Elementele aduse de Laura sînt cu totul insuficiente.

Bogata viață științifică internațională la care participă eroii experienței nr. 27 îi aduce în împrejurări noi.

Toma este la Paris, delegat la un congres mondial.

Acolo întîlnește pe „omul cu 10 miliremi", Kurt Almer, cibernetician norvegian atins de maladia actinică.

Pe baza ipotezei că există o legătură între Almer și perturbațiile de la experiența nr. 27, Toma îl cheamă pe Florea Neacșu la Paris.

Profesorul Mureșan, poreclit de elevii lui „Tigrul", îi dă lui Florea îndrumările necesare. Ei se despart după următorul dialog:

— Trebuie deci să explorez terenul necunoscut fără legătură cu spatele frontului...

— Cam așa, cam așa, mormăi „Tigrul".

II

La Congresul de la Paris, Kurt Almer este însoțit de o doctoriță pe nume Karin Celsing. Atitudinea acestei femei la congres, relațiile ei radiofonice cu „Mister C" și discuția ei cu Almer despre „luarea" romînului Florea Neacșu pe „Invulnerable" ne aduc în fața unor întîmplări decisive.

În vila ei din Pirinei, Karin Celsing analizează perspectiva pătrunderii romînului pe „Invulnerable". În ochii ei licărea satisfacția unui animal de pradă în apropierea victimei.

„Mister C" aprobă venirea lui Florea Neacşu pe „Invulnerable".

Între timp, pe unul dintre cei patru sateliţi sovietici ficşi, pe „Microtellus 4", matematicianul Victor Grozea şi astrofiziciana Sien-Lu urmăresc un ciudat „efect în infraroşu".

Pe „Invulnerable", o insulă „invizibilă" plutind în stratosferă, Florea Neacşu, hipnotizat printr-un procedeu radiant de Karin Celsing, deserveşte maşina cibernetică „Liliana".

Contactul, prin unde electrice, cu o instalaţie de unde de putere de pe Marea Neagră anulează efectul radiaţiilor hipnotice.

Florea îşi construieşte un dispozitiv care transformă impulsurile hipnotice în contrarul lor.

El descoperă rînd pe rînd misterele insulei „invizibile".

CAPITOLUL XIII

NASTURELE ARGINTIU

(Urmare din numărul trecut)

Almer nu răspunse la invitaţia făcută de Karin. Înainte de a se despărţi, mai apucă să-i spună lui Neacşu:

— Experienţa va hotărî, domnule Neksh. Te va convinge „Liliana"...

Şi porni spre cabina lui.

Karin zîmbea. Printre genele lăsate, Florea îi iscodea privirile triumfătoare. O urmă docil. Uitîndu-se la ea din spate, observă că femeia îşi ţinea mîna în buzunarul pantalonilor. Acum era limpede că femeia manevra dispozitivul pe care-l purta cu sine. Gîndindu-se la efectul cu totul contrar pe care undele hipnotice îl vor avea de astă dată asupră-i, Florea abia îşi putu stăpîni zîmbetul.

Intrară în cabina Karinei. Ea îl pofti să ia loc într-un fotoliu.

Un parfum obositor umplea atmosfera încăperii. Pe policioare aranjate cu gust se găseau cărţi în diferite limbi. Tratate de biologie, de medicină, reviste de modă, romane poliţiste.

Karin Celsing se aşeză în faţa lui Florea.

— Te-ai obişnuit cu noi, domnule Nekschoo? Ţi se pare interesant „The Invulnerable" ?

(Florea mima obişnuita oboseală. Reproducea starea de hipnoză parţială, fără să aibă siguranţa că izbuteşte pe de-

plin. Gîndea la răspunsul cel mai potrivit. La gesturile pe care le așteaptă ea. Se pregătea pentru momentul șocului și hotărî să acopere eventualele tresăriri cu gestul care-i era probabil cunoscut femeii, ridicarea brațului spre frunte.)

După cîteva clipe, răspunse la întrebarea Karinei.

— Sînt prizonier... nu?

O lucire, în care se amestecau spaima cu mînia, fulgeră în privirile ei. (Acum, acum. Florea aștepta, fără să lase ghicită încordarea.) Femeia își puse mîna în buzunar. (Acum. Acum.) Florea urmărea, cu o luciditate extremă, mișcările ei. Șoc... Florea ridică brațul la ochi. Cu gestul său, parcă și-ar fi șters amintirile.

— Ați spus ceva? Unde-i...

— Nu, nimic, domnule Nekshoo. Te simți prost?

(Spaima fugise din ochii ei. Era iarăși triumfătoare și senină. Fremăta de bucurie. Neacșu se simțea mai lucid ca oricînd. Mecanismul cu transformator de impulsuri funcționa perfect. Îi era ușor să se stăpînească, să mimeze. Era așa cum îl voia ea. De trei ori a simțit șocul semnalizator; al doilea gest de apărare era mult mai slab, iar la șocul al treilea el nu mai schiță nici un gest. Așa era bine. Femeia scosese mîna din buzunar. Nasturii ei erau nepotriviți ca mărime și culoare cu materialul și croiala costumului. Aici se cereau nasturi mici, delicați. „Nasturii sînt emițători, doamnă Celsing. Sînt niște banali emițători. Îți pot evalua frecvența, intensitatea... te pot evalua toată“).

— Aș vrea o cafea sau ceva dulce, rece...

(„Cam așa se reacționează, doamnă Celsing, nu? Dacă mai continui, va trebui să adorm cu totul. Sper să te oprești aici. În fond, am de lucru. Trebuie să păzesc integritatea lui «The Invulnerable»“. Zîmbetul interior nu se vedea pe figura lui Florea.)

— Cu plăcere, domnule Nekshoo, dar mai întîi...

Florea simți un nou șoc. („Asta-i prea de tot. Vrea un efect și mai tare; mă simt de parcă m-aș fi injectat cu trei doze de stimulatori nervoși. O, dar femeia se apropie, mă fixează. Încearcă o hipnoză și mai adîncă. Să jucăm deci rolul“).

Florea mimă figura unui mediu în transă. Karin Celsing avea acum un ton imperativ:

— Spune după mine, spune după mine...

Și începu citirea unui mesaj stupid, în care revenea leitmotivul: clopotul lui Gauss. Florea rostea cuvintele textului.

— Acum spune adresa voastră obişnuită. Aminteşte-ţi, aminteşte-ţi! (Florea ezită o clipă aşa ca în transă. Gîndi la rostul acestei comunicări şi trase rapid concluziile fireşti: „Vor să mă compromită în ochii *alor mei*; îşi închipuie că e posibil ca tovarăşii de pe Pămînt să-şi piardă încrederea; acum e momentul să introduc numele Laurei aşa cum am convenit cu Toma; voi găsi prilejul unei transmisii pe 11,00, conform înţelegerii.")

— Laura Oprişan. Snagov.

După terminarea operaţiei, femeia îl atinse uşor pe frunte. („Trebuie să mă trezesc din hipnoza propriu-zisă şi să revin la hipnoza parţială" — gîndi Florea.)

Ca trezit din somn, el spuse:

— Voiam... o cafea.

— Da, da, domnule Nekshoo, şi, dacă eşti de acord, îl voi chema pe Francesco să stăm toţi trei de vorbă la cafea. Şi, dacă-ţi place şi dumitale, vă voi recita versuri.

(Femeia voia să adauge la operaţiile ei ceva picant. Probabil că se plictisea. Nu cumva încerca să-i stîrnească gelozia? Nu cumva trebuie să i se arate şi îndrăgostit? Asta ar fi culmea! Dar, în sfîrşit! „Îţi vom pigmenta la nevoie plictisul, doamnă Celsing; mă voi arăta impresionat de «atracţia» ta fizică. Deşi ochii tăi seamănă mai curînd cu ochii de fiară"...)

— Francesco... Versuri... Nu ştiu, doamnă.

Karin Celsing sună. După cîteva secunde intră în cabină matematicianul italian.

(Omul ăsta are ceva de căţel bătut, deşi e arătos. Da, el o însoţea mai totdeauna pe Karin. De obicei luau masa împreună. Şi părea priceput la matematici aplicate. Parcă despre calculele lui vorbise Almer în cursul peroraţiei despre „circuitul final".)

Karin îi servi pe cei doi bărbaţi cu o băutură slab alcoolică şi puternic aromată. Florea sorbi atent, urmărind efectul băuturii. (Era ceva înviorător. Probabil că doamna avea nevoie de un auditoriu în formă...)

Francesco era îmbufnat şi tăcut. După golirea primului pahar fu cuprins de euforie. Părea că nu se mai sinchiseşte de prezenţa ciberneticianului. Cît despre Florea, nu-i fu greu să mimeze interesul pentru „arta" cu care Karin le recita o poezie despre un ins (savant?) care crea monştri. În timbrul vocii, în intonaţie, în gesturile ei era ceva halucinant. Cînd însă Karin trecu la o poezie de dragoste a lui

Shelley, la o poezie tinerească și pură, Florea se ridică dezgustat.

(În fond, prea multă curtoazie putea fi luată drept dovadă a unei activități psihice normale.)

— Plec, doamnă...

Femeia, stînd cu mîna în buzunar, îl privi ciudat în ochi. Francesco părea căzut într-un fel de extaz. Florea simți șocul electric. Duse mîna la frunte și bîigui:

— Ah, capul...

Și ieși împleticindu-se ușor, tocmai atît cît se cuvenea.

CAPITOLUL XIV

ACȚIUNEA „ORIZONTURI"

Toți locuitorii de pe „Invulnerable" au fost rugați de Almer să se găsească la ora prînzului în camera de mese. „Toți" însemnau: Hope, Karin, matematicianul Albertini, mecanicul Ratek, cei trei electroniști și Florea Neacșu. Bucătarul și oamenii de serviciu, „personalul de întreținere" nu fuseseră chemați.

Așadar, la ora 13, cei nouă „activi" — după expresia lui Hope — se găseau în camera de mese.

Șezînd *pe scăunelele rotitoare, prinse în podeaua camerei*, participanții la ședința convocată de Almer puteau privi printr-un canal optic, individual, terenul peste care treceau și, deși altitudinea insulei era între 60 și 200 km, distingeau destul de amănunțit clădirile sau alte obiective de pe Pămînt.

În timp ce Almer făcea introducerea la „experiența cibernetică de ordinul I", Florea avea prilejul să-și rememoreze informațiile despre oamenii în mijlocul cărora se găsea. El evalua mintal poziția și raporturile dintre ei, se întreba la ce poate să se aștepte din partea fiecăruia în cazul unei încercări îndrăznețe. Prietenii lui așteptau de șase luni pe Pămînt un semn de la el, o intervenție în desfășurarea lucrurilor. Fiecare om de pe „Invulnerable" era o problemă, fiecare mișcare trebuia cîntărită atent, orice greșeală putea să compromită întreaga-i misiune.

Almer. Acest om trăda prin toate gesturile lui o puternică surescitare alimentată, desigur, de Karin Celsing. Ce urmărea el prin aceste experiențe cibernetice? Pe cine voia să convingă de infailibilitatea „Lilianei" lui? Pe el însuși. Propria-i neîncredere voia el s-o dizolve. Era un om chinuit, deznădăjduit. Puțin probabil ca un asemenea ins să urmă-

rească în mod conștient promovarea unor interese murdare. Deformarea lui nu era un efect al presiunii aurului, al setei de cîștig. El credea, fără îndoială, chiar în momentele de luciditate în povestea omului „de o bogăție fabuloasă, care și-a părăsit *afacerile doar ca să finanțeze și să asiste la experiențele* lui Kurt Almer". Concluzia la care ajunse Florea în legătură cu Almer era: traumatism psihic iremediabil.

Tom Hope era omul care „și-a pus averea în slujba științei" și despre care se știa că-l finanțează pe Almer. Acest basm circula stăruitor în mica lume a insulei plutitoare. Matematicianul Albertini îl repeta cu asiduitate între două partide de gin. „Domnul Hope este singurul partizan adevărat al absolutei libertăți, singurul om liber de orice constrîngere. Pasiunea lui unică este «Lilly»..."

Intervențiile directe ale lui Hope erau foarte rare. Nedespărțit ca o umbră de Almer, părea un asistent cuminte al acestuia. Florea simțea însă în el un dușman tăcut și primejdios. Chiar și în perioada în care apatia îl inundase ca o apă tulbure, cînd se găsea sub acțiunea „tratamentului Celsing", Neacșu avea la apropierea lui Hope senzația unui pericol.

Cu doctorița Karin Celsing, totul era limpede: ea avea misiunea să paralizeze orice voință potrivnică.

Cei trei electroniști îi erau străini. Nu avusese prilejul să-i întîlnească decît de două ori în prima perioadă de luciditate.

Dintre toți cei de pe „Invulnerable", numai Ratek era un punct ferm de sprijin.

În doi fiind, la schimburile obișnuite sau la controlul instalațiilor, Ratek îi povestise adesea întîmplări din viața lui atît de zbuciumată.

Avea 53 de ani. Era cetățean american, de naționalitate cehă. Părinții lui emigraseră în S.U.A. după războiul mondial din 1914—1918. Străbătuse toate statele emisferei, oceanele lumii, ca mai apoi să fie angajat de „domnul Hope", în crîncenii ani de șomaj. De atunci lucra în laboratoarele secrete conduse de Almer și fusese adus pe insulă, pe baza unui angajament verbal cu Hope. Timp de un an trebuia să deservească dirijarea „Lilly"-ei în schimbul unei sume care *reprezenta un salariu obișnuit pe doi ani*. Ratek avea de gînd să se întoarcă în patria părinților lui, Cehoslovacia, pe care o purta cu el în suflet prin toate pribegiile. Insula nu-i plăcea. I-a spus-o, de altfel, și lui Kurt Almer de atîtea ori.

Karl Ratek era un mecanic dintre aceia pe care numai decenii de muncă în lumea mecanismelor îi pot forma. Localiza cu o uimitoare precizie defectele ; simțea în buricele degetelor orice vibrație anormală ; ca un medic priceput, asculta și interpreta bătăile și mersul oricărei mașini. Deoarece asistase la montarea „Lilly“-ei, îi cunoștea fiecare piesă mecanică, fiecare subansamblu și ansamblu.

Ratek era un om de ispravă.

*

* *

Cînd Almer începu să vorbească despre colonia „Orizonturi“, Florea abia se putu stăpîni să nu tresară.

Colonia „Orizonturi“... Domeniul experiențelor de redresare a copiilor cu maladii ale sistemului neurohormonal... Acolo se continua, pe om, experiența nr. 27. Mai putea să încapă vreo îndoială? Legătura de idei era evidentă. De pe „Invulnerable“ fuseseră urmărite experiențele de la București. Tot de aici interveniseră în desfășurarea lor. Ce-i împinge la această nouă acțiune? De ce sînt interesați în compromiterea experiențelor? De ce? De ce? De data asta este vorba de oameni, de copii. Vor îndrăzni oare?

Mai grav decît de obicei, Almer aduse vorba despre anumite experiențe excepționale care aveau să fie efectuate cu „Liliana“. Le numea pretențios „experiențe cibernetice de ordinul I“. Mașina cibernetică urma să hotărască dacă este util să se risipească forțe omenești și valori materiale pentru recuperarea înapoiaților mintali. După cum pretindea Almer, „pentru a se evita orice concluzie subiectivă în această delicată problemă, «Liliana» a fost aleasă judecător“.

Faptul că „Liliana“ va judeca în mod obiectiv, pe baza cele mai stricte logici, pe baza tuturor informațiilor și a datelor în legătură cu acest subiect, depozitate în memoria ei, i se părea lui Almer în afara oricărei îndoieli. El cerea acordul tuturora pentru a nu se isca cine știe ce conflict de idei între ei.

Luă cuvîntul Hope, taciturnul. Părea că i se adresează lui Florea. El spuse că problema înapoiaților mintali era una dintre acelea care alcătuiau tematica aleasă de „Lilly“ la întrebarea fundamentală „în ce fel se pot rezolva problemele contemporane ale lumii?“ Hope nu amintea cu ce prilej, de către cine și în prezența cui fusese pusă mașinii această temă fundamentală. Te lăsa doar să înțelegi că era vorba de misiunea de bază a „Lilly“-ei și că, deci, această temă i-a

fost pusă chiar de la naștere, adică de îndată ce s-a introdus *în memoria ei totalitatea informațiilor despre relațiile fizice* și sociale existente în lume. (Informațiile recente, emise pe calea radioteleviziunii erau captate de mașină direct, cele din publicațiile științifice și literare îi erau puse la dispoziție periodic — în formă de extrase —, iar „Lilly" le citea, le *traducea în limba intermediară de tip universal* și le înmagazina în memoria ei.)

După Hope vorbi matematicianul. Intervenția lui se reducea la o simplă confirmare.

Florea își dădea seama că trebuie să acționeze. Dar orice mișcare a lui putea declanșa ireparabilul. Îl lăsaseră săptămîni întregi „netratat". Așteptau probabil să vadă ce efect au avut asupra lui „tratamentele" repetate. Inerția totală putea să le pară suspectă, în schimb protestul vehement, revolta sau încercarea desperată de a împiedica această stupidă înscenare ar fi însemnat o inutilă sinucidere. Esențialul nu era suprimarea insulei, ci descoperirea șefului suprem al *acestei întreprinderi criminale.* Cunoașterea *scopurilor* lui întunecate. Hotărî să mimeze neputința, semnele unei foarte vagi reveniri...

Primele cuvinte ale lui Florea păreau cu totul disparate. Era atît de greu... ca pornirea unei enorme mase inerte, ca *mișcarea într-o baie de plumb... I se iviră pe frunte* broboane de sudoare. Oamenii îl priveau. Karin îl privea.

Părea că se smulge, în sfîrșit, din neputință. Vorbi cîte ceva despre diferența dintre rațiunea umană și logica matematică, despre dreptul oamenilor de a-și conduce nestingheriți experiențele. Repeta, în fond, frînturi din discuțiile cu Almer. Se opri fără să tragă concluzii. „Sînt cam obosit... lăsați..."

(Era bine așa? Era oare bine?)

Umărul stîng al lui Almer începu să tresară. Luă și el cuvîntul. Nu vedea de ce își închipuie Florea că „Liliana" va judeca aspru „Orizonturile":

— Știi dumneata, domnule Neksh, că „Liliana" judecă astăzi între mine și Karin Celsing. Avem opinii opuse și așteptăm confirmarea uneia sau a alteia dintre aceste două păreri. În asta constă de altfel valoarea „Lilianei". Ea te aduce pe linia atitudinilor strict raționale, pentru că îți dă exemplul concret al raționalului, nepătat de pasiune, nemodificat de înclinări personale.

Florea își frecă fruntea.

— Să vedem, să încercăm... poate...

Hope nu interveni decît dînd ușor din cap, ca o subliniere a cuvintelor lui Almer.

Karin țîșni nerăbdătoare de pe scăunelul ei.

— Cred că e gata, copii. Să trecem în salonul „fetiței".

— Ești gata, domnule Neksh? întrebă Almer.

Florea se ridică de la locul său o dată cu ceilalți. Pășea încet în urma lui Kurt Almer. Combina, în gînd, o serie de posibilități.

Intrară în sala în care se afla „Lilly".

La pupitrul mașinii se așeză Almer. În spatele său, în picioare, stătea Hope. Ceilalți șapte își găsiseră cîte un loc în fața ecranelor, pe care se citeau datele problemei și răspunsul.

Deși Almer introducea tema în forma ei codificată, ea apărea pe ecran în limba obișnuită. Tema pusă suna astfel:

1. *Este posibilă transformarea înapoiaților mintali în oameni normali?*

2. *Rezultatele ce s-ar putea obține justifică eforturile materiale și morale?*

3. *Comunică imediat sancțiunea ; efectuează operațiile necesare.*

(„Va să zică, totul se va petrece destul de repede — gîndi Florea citind întrebările. Prietenii mei, oamenii care luptă pe Pămînt pentru aceleași idealuri ca și mine, Toma, Laura, Franz, sînt amenințați împreună cu opera lor de niște forțe întunecate, în plasa cărora mă găsesc prins. Se hotărăște aici, acum, cine știe ce acțiune dementă. Experiența nr. 27 avea ca obiect niște biete animale, în «Orizonturi», însă, se lucrează cu oameni vii, se folosesc armele puternice și subtile ale științei pentru a replămădi personalități umane. Și totul poate fi compromis de o acțiune brutală, în numele unei «rațiuni» automate. NU ! Asta nu se va întîmpla. Nu voi asista ca un martor imbecil la jocul vostru criminal. Sînt aici, dragii mei de pe Pămînt! Orizonturile noastre nu trebuie să fie tulburate!")

Participanții așteptau — fiecare în felul lui — răspunsurile. Pe buzele lui Ratek flutura un zîmbet de neîncredere. În ochii lui Almer lucea nebunia. Karin Celsing, picior peste picior, privea ca la un spectacol. Pe figura lui Francesco citeai un fel de încîntare. Electroniștii păreau stingheriți pe locurile lor.

Privind în gol, Hope mîngîia în neştire un mîner al maşinii.

Şi iată că începu jocul acela de lumini de toate culorile, care se stingeau şi se aprindeau cu iuţeală. Deşi nu vedeai funcţionînd nici un mecanism, deşi nu auzeai nici un zgomot, ghiceai, sub ecranele camerei, în măruntaiele acelei maşini enorme, dar tăcute, pe canalele circuitelor ei o mişcare febrilă şi complicată. Se transportau informaţiile, se alegeau elementele, se grupau, se diferenţiau, se integrau, încercînd să urmeze regulile subtile ale logicii omeneşti, aplicate pe materialul uriaş care era conţinut în „memoria" electronică a maşinii.

Primul răspuns apăru pe ecranul central, în litere limpezi de lumină:

D A

Lui Florea i se păru atît de ciudat răspunsul, încît se întoarse întrebător spre Almer. Dar şi ochii acestuia urmăreau, la fel cu ai celorlalţi, curbele de pe ecran. Aşteptară răspunsul al doilea. Răspunsul al doilea veni după mai mult de un minut:

N U

Inima lui Florea bătea puternic. Secundele se scurgeau greu, pline de nelinişte.

Întorcîndu-şi pentru o clipă privirile spre pupitru, Florea fu izbit de privirea absentă a lui Hope. Omul acesta părea că nu participă la ce se întîmplă în jurul său.

În sfîrşit, cel de-al treilea răspuns apăru pe ecran:

PRIMELE SUCCESE APARENTE SE EXTIRPA. LA NEVOIE SE REPETA SANCŢIUNEA A DOUA ŞI A TREIA OARĂ. INSTRUMENTUL DE LUCRU: RAZE GAMA DE DURITATE MAXIMĂ. LOCUL OPERAŢIEI: CAMERELE NEECRANATE.

Proiectul crimei plănuite era exprimat în haina indiferentă a expresiilor tehnice.

Francesco Albertini rosti cu o exaltare imbecilă:

— Iată epicul zilelor noastre, domnilor! Iată substanţa veacului al XX-lea.

Florea ştia că trebuie să intervină, dar într-un fel care să-i ţină departe de orice bănuială.

O privire prin canalul individual de observaţie... Evaluă distanţa. Apoi citi într-o clipită indicaţiile cronometrului şi ale vitezometrului de pe tabloul de comandă. Ecranul loca-

torului îi oferi informațiile suplimentare pentru determinarea intervalului care-i despărțea de momentul în care insula se va găsi pe verticala „Orizonturilor".

Dădu să se ridice. Karin îl privea încruntată. Florea simți șocul hipnotic...

În clipa aceea avu o senzație de eliberare. Acționînd asupra lui tocmai acum, îi dădeau posibilitatea să mimeze indiferență totală. Nu mai era necesar să inventeze atitudini ambigue. Se lăsă pe scaun ca și cum ar fi renunțat la o intenție oarecare. Părea amețit. Și pîndea, pîndea momentul în care ar fi putut acționa în mod eficient.

Se iviră contururile clădirilor din „Orizonturi".

Electroniștii și Ratek părăsiseră sala.

Almer rămase pironit pe locul său. Umărul lui sălta într-un ritm mai rapid ca de obicei.

Hope fuma indiferent.

Karin privea curioasă printr-un canal de observație.

„Acum — gîndi Florea —, acum!"

Se ridică de la locul său.

Mișcările aparent indiferente ale lui Florea erau gîndite, autocontrolate.

Unghiul fasciculului de raze penetrante trebuia deviat. Comanda și adresa erau pregătite în minte. Dar la pupitrul mașinii nu putea lucra. O singură manevră la maneta giroscopului era suficientă. Calcula unghiul. Trebuia evitată lovirea „Orizonturilor", dar un unghi prea mare putea să însemne lovirea cine știe cărei alte așezări omenești. Un unghi de 90° ar fi fost salutar, dar asta însemna răsturnarea insulei. *Unghiul de tangentă*... 3 grade erau suficiente și necesare. 3 grade... Florea se lovi ca din întîmplare de pupitrul de comandă, tocmai în colțul din dreapta, unde strălucea maneta giroscopului...

Aceeași senzație de durere fizică.

Florea căzu în nesimțire...

La căderea acestuia, Almer, care-i urmărise atent ultimele mișcări, fu izbit ca de un șoc.

CAPITOLUL XV

PIETRO

În ziua aceea de octombrie, în „Orizonturi" totul se petrecea ca de obicei. În sălile de operație se auzeau clinchetele instrumentelor și bătăile amplificate ale pulsului ; se fugăreau pe ecrane figuri care reproduceau diferite mișcări

din organismul operatului sau variația unor mărimi fiziologice. În sălile de sport și în ateliere, același amestec de gesturi stîngace ale începătorilor cu mișcările elegante și suple ale celor avansați ; în grădini se desfășurau lecțiile în aer liber, iar în sălile artelor, noii pasionați ai penelului, ai dalței sau ai arcușului se încordau să exprime frîntura de lume oglindită în sufletele lor.

În ziua aceea de octombrie totul se petrecea ca de obicei.

Pietro, ca de obicei, în sala de sculptură, cioplea transfigurat într-o piatră neagră. Alături de el, pe un scăunaș cu treaptă, Yvonne urmărea gesturile prietenului ei. Yvonne avea în total 15 ani de viață și 2 ani de existență activă în institutul de la Snagov, iar apoi la „Orizonturi". Ieșiseră cam în aceeași vreme din perioada de convalescență, învățaseră împreună să lege cuvintele, să vadă și să asculte lumea, să se miște, să făurească omenește lucruri utile și lucruri frumoase. Se înfioraseră amîndoi de aceleași prime frumuseți ale nopții, ale lacului, ale grădinii, ale mării. Au învățat la început să se țină de mînă. Pe urmă să meargă degajat unul alături de altul. Acum simțeau amîndoi nevoia să se întîlnească, să-și spună dorurile și visurile.

Cei doi copii stăteau cufundați în lumea lor. Ochii mari, umezi și plini de luciri vii ai Yvonnei urmăreau mîinile lui Pietro. Mîinile acestea mici, puternice și fine, care dădeau pietrei și lutului glasul frumuseții. De sub daltă se ivea corola neagră a unei flori. O șuviță de păr îi cădea sculptorului peste ochiul drept. El se opri o clipă să pipăie ascuțișul daltei. Întorcîndu-se pe scăriță spre Yvonne, lunecă puțin și dalta îi zgîrie mîna stîngă. Ea văzu o picătură de sînge și se ridică grăbită spre el. Cu batista îi făcu o legătură peste tăietură și rămase cu mîinile prinse de mîinile lui. Îl privi deodată atît de nou, cu atîta uimire...

Așa îi găsi pe cei doi copii din „Orizonturi" ora 10 a unei zile obișnuite. Alte sute de copii care făceau aici pași nesiguri spre viața de om se găseau în camerele lor, pe pătuțuri, pe terase, în scaune legănătoare și visau primele visuri umane.

Fenomenul apăru brusc în trei săli centrale ale blocului, tocmai acolo unde se găseau cîțiva zeci de locuitori ai coloniei. Copiii și cei trei pedagogi care-i supravegheau avură o senzație de oboseală dureroasă. Abia ținîndu-se pe picioare, se îndreptară spre dormitoare, spre fotolii ; cîțiva căzură înainte de a se putea întinde sau așeza.

Yvonne se sprijini de pieptul lui Pietro. Paloarea și apropierea ei îl făcură să nu-și simtă propria sfîrșeală. Prinzînd-o de talie, o conduse spre ieșire.

— Mor, Pietro?

— Nu, nu, Yvonne...

Înainte de a ajunge la ușă, Pietro simți că leșină. Se încordă, inciudat pe sine, dar întreaga sală începu să se învîrte în jurul lor. Vedea prin ceață statuia neterminată, rotindu-se în cerc uriaș, strînse brațul care o susținea pe Yvonne și se sprijini de canatul ușii. Apoi totul se întunecă.

*

* *

Alarma a fost dată repede. Tot personalul medical din cele patru schimburi ale zilei era în picioare. Imediat fură izolați copiii care nu prezentau nici un semn de slăbire. Curînd fu precizată zona periculoasă. De neînțeles părea faptul că fuseseră loviți de o ciudată atrofie musculară doar copiii și pedagogii din sălile de artă, descoperite spre cer. Toți suferiseră simultan straniile traumatisme.

Operațiile de reanimare avură efecte pozitive, cu excepția a cinci copii. La aceștia se manifesta o scădere catastrofală a funcțiilor fiziologice. Cristalinul ochilor se opaciza. Nervii centrali și mușchii comandați de ei păreau iremediabil atacați. După cîteva încercări neizbutite de a interveni chirurgical pentru înlocuirea organelor vătămate, se ajunse la concluzia că nici un mijloc terapeutic nu mai putea fi de folos.

În acele clipe, Franz Werner devenise de nerecunoscut. Tăcut, calm, hotărît, trecea de la pat la pat. Mișcările lui erau precise, rapide și totodată pline de o infinită gingășie. Așezînd pe pieptul bolnavilor celulele receptoare, introducînd în esofagul lor pastilele cu emițători, părea că mîngîie. Dădea ordine scurte:

— Injecție subcutanată antigama... La sectorul de chirurgie, intervenție encefal stîng... Antigama...

Medicii-asistenți și surorile executau în tăcere indicațiile.

Franz se opri la grupul de paturi pe care zăceau cei cinci copii cu traumele cele mai grave. Printre ei se găsea și Yvonne.

La căpătîiul ei o văzu pe Laura.

Ochii fetiței nu mai aveau viață...

Franz înțelese repede că acolo nu mai era absolut nimic de făcut. Pietro însă ar mai fi putut fi salvat. Poate și ceilalți trei.

Nimeni nu putea ghici sfîşierea sufletească pe care o trăia acest medic, întîlnind privirile întrebătoare, deznădăjduite ale Laurei Oprişan. La fel de calm, dădu dispoziţiile corespunzătoare pentru alţi doi copii. Ajunse la Pietro. Era penultimul. Se opri şi ceru ca ultimul copil să fie transportat în grabă alături, în sectorul altui medic. Franz se aşeză pe un scaun, lîngă pat.

După o cercetare rapidă, îşi dădu seama că situaţia era deznădăjduită. Micul artist Pietro, „viitorul lor Michelangello", îşi trăia ultimele clipe. Hotărîrea trebuia luată vertiginos. Asistenţii n-avură timpul să-nţeleagă gestul doctorului Werner. Vedeau doar că se apleacă peste capul copilului. Abia mai tîrziu aveau să înţeleagă că Franz Werner efectuase una dintre acele transfuzii neîngăduite de la medic la pacient.

Cu mîna stîngă, medicul se pipăi o clipă la baza gîtului. Cu dreapta, uluitor de repede, îşi înfipse în artera carotidă acul autopompator. Mîngîie gîtul copilului. Acul de transfuzie pătrunse uşor, nesimţit în artera carotidă a copilului. Fluxul de sînge porni în contracurent, în sistemul circulator al lui Pietro.

Cu mîna stîngă, Franz desprinse racordul sursei de oxigen heliat * antiseptic, de la marginea patului, şi-l ataşă la acul autopompator. Oxigenul pătrunse prin tubul de legătură dintre ace în sîngele bolnavului.

Cu glas slab, dar limpede, medicul comandă scurt:

— Antigama!

Respinse cu un gest hotărît încercarea unui asistent de a opri transfuzia. Ceilalţi asistenţi executară ordinul, injectînd copilului substanţe antiradioactive.

Trecură cîteva minute.

Vasele coronariene alimentau inima, care încetase să bată. Respiraţia revenea încet, chinuitor de încet. Sub valul sîngelui lui Franz, paloarea dispărea de pe obrajii copilului. Ritmul inimii se inteţea. Respiraţia devenea regulată.

Ochii lui Pietro se luminară de licăririle vieţii.

Jumătate din sîngele lui Franz se scursese în arterele copilului.

După 15 minute, Franz fu scos din încăpere palid, sfîrşit.

Laura îi luase locul la căpătîiul lui Pietro. Micul sculptor strîngea uşor mîna ei delicată.

---

* În amestec cu heliu (*n.a.*).

Bucuria pentru viața salvată, îngrijorarea pentru soarta lui Franz, mîndria pentru prietenul ei, mînia tulbure împotriva ucigașilor Yvonnei se amalgamau într-un sentiment puternic, dureros și cald în sufletul Laurei Oprișan.

CAPITOLUL XVI

LA OBSERVATORUL DIN ALFA

Toma luase cu el toate rezultatele cercetărilor biofizice efectuate asupra celor trei copii uciși.

Cristalinul lor, organele generatoare de corpuscule sanguine și toate celelalte organe sensibile la radiații penetrante fuseseră cel mai grav atinse.

După cum se știe, radiațiile cele mai pătrunzătoare sînt razele gama, produse fie de izotopi radioactivi (cum sînt iridiul 192 sau cobaltul 60), fie în acceleratori de particule. Aceste radiații electromagnetice sînt cu atît mai penetrante și cu un efect biologic mai nociv cu cît lungimea lor de undă este mai mică. Lungimea de undă a razelor gama este mai mică decît o milionime de centimetru, dar cele mai „scurte" dintre ele merg pînă la a zecea miliarda parte dintr-un centimetru, fiind de milioane de ori mai scurte decît cele mai scurte raze luminoase: cele violete.

Aceste radiații extraordinar de scurte și de dure pot străbate plăci de oțel groase de 10 cm și sînt foarte puțin absorbite de atmosferă.

Biofizicienii au stabilit că efectul letal (moartea copiilor) s-a putut produce numai datorită unei uriașe doze biologice de raze gama. Era în afară de orice îndoială că iradierea se produsese de sus în jos, adică de pe un corp care în momentul tragicei întîmplări se afla deasupra clădirii. Nimeni însă nu-și putea da seama despre ce fel de corp era vorba. Se putea presupune declanșarea unei surse puternice de radiații purtate de o armă teleghidată în zbor peste clădirea în care se găseau copiii. Ipoteza aceasta era însă foarte puțin probabilă într-o perioadă în care dezarmarea totală și controlată era în curs de realizare în toate țările lumii.

Curios era un singur lucru: unghiul de propagare a radiațiilor. Abaterea față de verticală putea fi explicată doar prin viteza de mișcare a sursei de raze sau printr-o greșeală de manevră.

Cînd sosi la Alfa, Toma Alexandrescu avea cu el toate datele biofizicienilor și altele necunoscute de biofizicieni.

Era un lucru destul de obișnuit ca unii cercetători de la „Orizonturi“ să facă din cînd în cînd cîte o vizită observatorului vecin. Datele asupra fizicii cosmice care se strîngeau aici prezentau un interes deosebit pentru biofizică. Studiul pigmentației pielii, al evoluției unor maladii, precum și studiul primelor faze ale cancerului erau strîns legate de cercetarea radiațiilor cosmice. De aceea, nimeni nu fu mirat de vizita lui Toma. El avea acolo cunoscuți și prieteni care-l întîmpinară, din primul moment, cu sute de întrebări în legătură cu întîmplările din „Orizonturi“. Mai ales că și la ei fuseseră observate unele fenomene neobișnuite, care coincideau în timp cu cele din colonie. Aparatele de măsurat radiațiile cosmice indicau o ușoară creștere a ionizării, exact în intervalul de timp în care se produsese crima. Era evident că o parte din razele reflectate ajunseseră în spațiul controlat de observator.

Toma le dădu amănuntele cerute și, la rîndul său, notă toate datele găsite aici.

În seara primei sale zile la Alfa dădu o raită prin toate încăperile observatorului și se interesă de toate noile aparate aduse de la ultima-i vizită, făcută cu trei luni înainte. Se opri mai mult la un instrument nou, cu o excepțională putere de mărire și de apropiere. Toma hotărî să-și facă observațiile cu ajutorul acestui instrument, pe care cei de la observator, mîndri de propria lor realizare, îl botezaseră „Hipertelescop Alfa“.

Se punea însă problema adaptării instrumentului la observarea unui corp care nu emite radiații luminoase. Așadar, întrebarea era: care este sistemul de invizibilizare folosit de cei de pe corpul plutitor? Toma analiză metodic sistemele posibile.

Ipoteza învăluirii corpului cu un nor coloidal, care să difuzeze lumina, așa cum o difuzează straturile superioare ale atmosferei, nu stătea în picioare. Curenții de aer ar fi făcut imposibilă menținerea permanentă a norului. Pe de altă parte, substanța dispersată coloidal ar fi împiedicat vizibilitatea celor de pe insula plutitoare dacă ea purta observatori.

Se gîndi apoi la infraluminescență.

Erau de mult cunoscute acele substanțe care, sub influența radiației luminoase, dădeau acest efect de luminescență specială, constînd din emisia unei radiații infraroșii invizibile și calde. Totul se petrece ca într-un „laminor“ electromagnetic. Razele luminoase au drept limită superioară aproximativ

8 000 de ångströmi *. Pătrunzînd însă în substanțele infraluminescente, ele se „lungesc" și ajung pînă la 10 000 de ångströmi, adică intră în domeniul invizibilului.

Baza de operație a celor de pe insulă era pesemne acoperită cu substanțe infraluminescente. Iar pentru a transforma întreaga energie luminoasă în energie infraluminoasă recurgeau probabil la oscilații electrice de o frecvență astfel aleasă încît să intre în rezonanță cu vibrațiile atomilor de substanță infraluminescentă. Rezonanța putea mări efectul infraluminos pînă la anularea aproape completă a radiației vizibile.

Dar nu! În acest caz, corpul ar fi apărut negru. Or, obiectul „invizibil" ar trebui să se confunde în lumina obișnuită a soarelui. Ca lumina unui bec fluorescent în timpul zilei... Un bec fluorescent...

Întregul corp are probabil pereți dubli. Fața exterioară a peretelui interior este acoperită cu luminofori **. Peretele exterior este transparent. Între pereți, argon sau alt gaz inert și vapori de mercur... Sub influența descărcărilor electrice, vaporii de mercur dau raze ultraviolete, care, acționînd asupra luminoforului activat, produc lumină de zi.

Pentru un observator destul de depărtat, corpul devine astfel invizibil.

Ajuns aici cu analiza sistemului probabil de invizibilizare, Toma stabili metoda de adaptare a hipertelescopului „Alfa".

Adăugă instrumentului receptori sensibili pentru întreaga gamă a radiațiilor pînă la 12 000 de ångströmi. Dacă ipoteza era valabilă, atunci corpul — luminat de soare — trebuia să emită în tot spectrul, afară de regiunea infraroșie.

Pe ecranul sensibil la infraroșii s-ar fi obținut forma corpului în negru...

„Îl vom face vizibil" — gîndi Toma. „Și-l vom vedea ca-n palmă".

Toți lucrătorii observatorului doreau să-l ajute. Mînia stîrnită de asasinarea copiilor, simpatia care înconjura eforturile celor din „Orizonturi" erau unanime. Alexandrescu organiză „un circuit" de transmitere a informațiilor. El pri-

---

* *Ångström* — unitate de lungime egală cu a zecea milioana parte dintr-un milimetru *(n.a.)*.

** *Luminofor* — substanță luminescentă, de obicei activată cu impurități (de exemplu: sulfură de zinc activată cu urme de compuși ai manganului, ai bismutului sau ai cuprului) *(n.a.)*.

mea la postul său, adică la ocularul hipertelescopului, toate comunicările pe care i le transmitea Laura. În maximum 150 de secunde de la ultimul cuvînt recepţionat de Laura din partea lui Grozea, Toma avea toate coordonatele spaţial-temporale ale insulei zburătoare.

„La timpul 0h 40 de minute, 53 de secunde şi 6 zecimi, corpul plutitor se găsea la altitudinea 62,500 km latitudine nordică 20°18'15" şi 20 sutimi de secundă şi longitudinea vestică 3°12'26" 0 sutimi. La timpul 0h 41 de minute, 50 de secunde, corpul se va găsi probabil la...“ Aşa sunau comunicările, după traducerea semnalului cifrat, care îi parveneau lui Toma prin releul Grozea-Laura.

Folosind un traductor electronic al observatorului, Toma căpăta pe un ecran — direct transformat în traiectorie luminoasă — poziţia pe care în fiecare clipă misteriosul corp plutitor o avea faţă de satelitul fix. Lui Toma nu-i mai rămînea decît să încerce a-l prinde şi el în obiectivul instrumentului la care opera. Astfel ar fi putut retransmite pe aceeaşi cale poziţiile direct reperate de el, iar corpul plutitor s-ar fi găsit prins între cei doi urmăritori.

•

Trecuseră peste 14 ore de cînd Alexandrescu intrase în legătură organizată cu „Microtellus 4“. Fusese schimbat o singură dată, pentru cîteva ore, de Laura, care venise din proprie iniţiativă la observator, ca să-l ajute pe Toma. Comunicarea de pe satelitul fix anunţa intrarea probabilă a insulei „invizibile“ în zona observatorului. Toma privea linia luminoasă care reprezenta mişcarea corpului plutitor, ridicările şi căderile lui, oscilaţiile din jurul vreunui punct. Sensul general al mişcării indica apropierea de zona direct observabilă cu lunetele. De pe scaunul său turnant, Toma manipula hipertelescopul, măturînd fîşiile de cer în care se anunţa probabila intrare a obiectului căutat. Ca o coardă întinsă. Toma vibra la cea mai mică perturbaţie; reacţiona la cea mai mică schimbare de pe ecranul de observaţie.

Urmărind linia luminoasă care-i indica poziţia corpului semnalată de cei de pe satelit, Toma mişca luneta telescopului astfel încît să intercepteze obiectul „invizibil“.

Mişcîndu-se relativ calm, insula plutitoare se apropia de orizontul observatorului, ale cărui lunete erau pregătite ca nişte tunuri în aşteptarea duşmanului. Dacă dispozitivul pe care Toma îl adăugase hipertelescopului „Alfa“ avea să per-

turbe invizibilizarea corpului plutitor, acesta trebuia să apară pe ecranele de amplificare.

Toma pîndea concentrat asupra celor două ecrane alăturate: pe acela al mașinii electronice, care prelucra informațiile venite de la „Microtellus 4“, se desena linia în zigzag a punctelor reprezentînd pozițiile obiectului invizibil în diferite momente; pe al doilea, foarte mare și gol, al hipertelescopului, trebuia să apară imaginea insulei zburătoare.

Toma fixa coordonatele cu un dispozitiv de reglare ultrafin, grație căruia axele lunetelor puteau fi mișcate cu fracțiuni de ångström, conform poziției probabile anunțate de Grozea. Cronometrul de microsecundă își rotea egal și indiferent nasturele de lumină pe cadranul luminescent.

Rămas cu mîna nemișcată pe maneta de comandă a instrumentului, biofizicianul văzu în partea de jos a ecranului marginea unei umbre roșietice. Umbra creștea, iar inima lui Toma își accelera bătăile. Pe ecranul analizor al hipertelescopului „Alfa“ se desenă un obiect, al cărui profil devenea tot mai net. Era un disc prelungit printr-un con cu vîrful îndreptat în jos. Această imagine urca spre partea de sus a ecranului. Toma manevra instrumentul, urmărind cu înfrigurare umbra. Corespondența cu coordonatele spațial-temporale indicate de satelitul fix era perfectă. Corpul se afla în cîmpul lui „Alfa“, despuiat de „masca“ invizibilității.

După ce puse în funcțiune amplificatorul și analizatorii suplimentari, Toma cedă locul unui prieten de la observator. Apoi, trecînd pe transmisie, îl anunță pe Grozea de depistarea insulei plutitoare.

CAPITOLUL XVII

KURT ALMER IN FAȚA ANALIZORULUI ANATOMO-ATOMIC

Kurt Almer se așeză în fața numărătorului de particule ca o femeie în fața oglinzii. Privea la luminițele roșii care se aprindeau și se stingeau succesiv, semnalizînd particulele iradiate de propriul său corp, și asculta țîrîitul ușor al contorului, urmărind ritmul lui ca pe o melodie ascunsă.

Își opri privirile asupra ecranului de prognoză al analizorului optico-atomic, aparat care, ca o instalație Roentgen, reproducea organele interioare. Își vedea scheletul; urmărea indicațiile alarmante ale contorilor de particule radioactive. Începu să calculeze cît timp mai avea de trăit. Aproximativ un an întreg de viață. Trebuia să nu piardă, în nici un caz,

momentul final de luciditate, pentru a încheia capitolul... Ratarea sinuciderii ar fi însemnat infirmitate stupidă, paralizie parțială și progresivă, descompunere psihică.

Își privea sistemul osos cu un zîmbet disprețuitor. Așa cum stătea aplecat în fotoliu, scheletul său avea o înfățișare caraghioasă. Părea al unui animal sau al unui copil în efort penibil de a se ridica în două picioare. În jurul oaselor licăreau și se stingeau dîre luminescente. Kurt fu năpădit pe neașteptate de imagini din copilărie. De cînd nu mai retrăise clipele acelea îndepărtate?

Un singur chip luminos: al tatălui. Mama lui murise în primii lui ani de existență. Își amintea de trăsăturile ei după o fotografie păstrată departe de ochii mamei lui vitrege, care umplea zilele micului Kurt cu amărăciunea umilinței și a revoltei neputincioase. Figura aceea crispată și rea, cuvintele acelea ca niște sfichiuiri de bici adresate tatălui:

— Ești o otreapă, Peer, un neghiob neputincios.

Și poruncile, amenințările, urletele...

Războiul. Ocupația hitleristă. Alte amărăciuni și umilințe.

Și într-o zi tatăl lui Kurt a plecat și nu s-a mai întors niciodată.

Lui Almer i-au rămas nelămurite împrejurările acelea. Mai tîrziu, mult mai tîrziu, aflase cîte ceva despre o condamnare, un lagăr de concentrare...

Își aminti de liceul de la Oslo și de figura cea mai luminoasă de acolo — profesorul de fizică, Riwlin, prietenul tatălui său. În casa lui Riwlin a trăit pînă la intrarea în universitate. Pasiunea pentru fizică i-a adus singurele bucurii adevărate. Aici nimeni nu putea să-l umilească. Kurt deveni cel mai bun student al Facultății de fizică. Cîștigă o bursă de stat și fu trimis pentru specializare în America.

Apoi contractul de colaborare cu trustul de uraniu și de energie nucleară.

Acolo se petrecuse îngrozitorul accident... O experiență greșit condusă într-o secție vecină determinase explozia unui reactor. Se infestă și laboratorul condus de dînsul.

La Congresul fizicienilor atomiști de la Geneva își dăduse pentru prima oară seama că este iremediabil atins de maladia actinică...

Se fărîmase astfel visul său de fericire.

Nu-i spusese niciodată asistentei sale, Liliana Pearson, cît de mult o iubea. Nu-i mărturisise niciodată visurile de adolescent. Întîlnirea lor zilnică la laborator îi menținea

echilibrul. Se *gîndea cu emoţie la ziua cînd avea să-i spună* că ea este singura fiinţă care ocupă un loc în viaţa lui. Nu îndrăznea atunci să se gîndească la ce s-ar întîmpla dacă ea ar spune nu. Dar ea nu va spune nu. Grija ei pentru odihna lui, pentru ordinea în cabinetul său de lucru, pasiunea cu care muncea la proiectul său, toate îi dădeau lui Almer o siguranţă liniştitoare.

Cînd, după examenul radiologic general, medicul consultant îl sfătuise să nu se însoare, pentru a evita naşterea unor copii anormali, Kurt simţise începutul propriei sale dezintegrări. Imaginea Lilianei tremurată ca pe oglinda unui lac îi stăruia în minte.

Cu un zîmbet inexpresiv se ridicase atunci de pe scaunul din faţa medicului.

În pauzele de la congres, la întîlnirile serale, se înnodau cele mai interesante prietenii, se făceau cele mai neaşteptate propuneri de colaborare. Kurt fusese deseori interpelat de ziarişti, de reprezentanţi ai marilor concerne, de directori ai universităţilor, deoarece erau bine cunoscute lucrările lui în domeniul teoriei automatizării operaţiilor cu energie radiantă. Dar oamenii se despărţeau repede de acest nou Almer, tăcut şi sumbru.

Pînă cînd îl întîlnise pe Tom Hope.

Cît de bine a ştiut omul acesta să-l readucă pe o linie de plutire! De neînţeles a rămas mereu pentru Almer mobilul lui Hope. Ce urmărea acest om? De ce-şi cheltuia el averea urmărind această experienţă? Să fie oare atît de pasionantă şi pentru ceilalţi?

Almer era obosit. După operaţia „Orizonturi", care a însemnat pentru el un început de deşteptare, i se lăsase în oase *o teamă neînţeleasă, îl cuprinse o senzaţie care semăna a* dezgust.

Copii ucişi de „Liliana"... „Liliana" ucigaşă... Iar acum *Tom Hope îl mînă spre o altă aventură, poate şi mai absurdă.* Este, oare, „Liliana" un judecător sau o simplă unealtă?

Kurt apăsă pe butonul de întrerupere al analizorului *atomic. Simţea nevoia ca, înainte de consultarea „Lilianei"* în „problema niponă", să discute cu ciberneticianul romîn, acest tînăr care oscila între luciditate şi prostaţie. Şi să se explice cu Tom Hope.

CAPITOLUL XVIII

MISTER C SE GRABEŞTE

Recepţionarea comunicărilor lui Tom Hope o făcea însuşi Mister C — cum îi plăcea lui William Crawley, stăpînul absolut al trustului C, să fie numit. Era una dintre acele îndeletniciri mărunte care-l pasionau, aşa cum pe unii îi pasionează jocul de cărţi pe mize mari sau cursele de cai. O altă îndeletnicire de acest fel era cercetarea săptămînală a hărţii cu întreprinderile siderurgice, metalurgice, navale şi de maşini electronice, dependente direct de trustul C. Pe această hartă, Mister C înfigea ace cu gămălie mare şi colorate diferit, după tipul uzinelor care intrau în raza controlului său financiar. Pentru uzinele chimice erau gămălii albastre, pentru cele metalurgice — gămălii cenuşii ş.a.m.d. În felul acesta, el cuprindea dintr-o singură privire întregul domeniu economic pe care-l stăpînea. Uneori, Mister C visa cu mapamondul în faţă. Contempla atunci regiunile întinse ale Asiei comuniste, în care nu putea înfige nici un ac cu gămălie. Pentru el, locurile acelea, ca şi întinsele regiuni ale Asiei eliberate de sub dominaţia economică şi politică a statelor imperialiste, erau pustii. Cu ce pasiune ar fi înfipt el primul, al doilea, al zecelea ac, bunăoară, în uriaşul teritoriu în care se înălţau necontenit puternicele uzine chinezeşti. Dar pe teritoriul Chinei nu era loc pentru uzine controlate de trustmani.

Şi nu numai China devenise o regiune prohibită. Dar Mister C visa la o schimbare.

Pe Mister C nu era de loc bine să-l vezi imediat după orele de contemplare a mapamondului, adică după inevitabilele întîlniri cu meleagurile comuniste. Domnul C era foarte susceptibil în această împrejurare. Îl enervau o cravată cu picăţele roşii, un zîmbet prea familiar, orice cuvînt peste răspunsurile concise, pe care le aştepta de la alţii la propriile lui întrebări.

Insula „invizibilă" era o întreprindere îndrăzneaţă, dar tocmai asta îl atrăgea pe Mister C. Tom Hope era, desigur, un ticălos şi completa cecurile în alb pe care le avea la dispoziţie cu sume care depăşeau probabil de cîteva ori cheltuielile efective ale afacerii, dar numai cu un asemenea individ te puteai angaja într-o asemenea aventură. Deşi se arăta foarte larg cu „Lilly", Mister C era foarte prudent. Hope credea că-l duce de nas cu cele cîteva zeci de milioane fu-

rate, dar (domnul C savura ca pe un deliciu acest gînd) cum a căzut în cursă recrutînd-o pe Karin, convins că alege el și că alege bine! Karin era singurul om în care Mister C avea încredere deplină. Sau aproape deplină... Fiica directorului său general, la uzinele suedeze de chimicale, era mai mult decît sînge din sîngele lui: era interes din interesul lui. În plus și Karin Celsing avea un vis: căsătoria cu *William Crawley-junior. Așadar,* Karin *reprezenta singurul* mijloc de a avea controlul absolut asupra mișcărilor lui Hope. Și asupra nebunului de Almer, de la care nu puteai ști niciodată la ce să te aștepți. Acest nătărău, acest Don Quijote, trebuia hrănit mereu cu iluzia că mînuiește rațiunea lumii și că acționează pe linia fericirii mondiale! „Of! Cît de grea ar fi treaba fără proști — gîndea domnul C —, dar și cît de greu este să-i mînuiești pe acești proști".

Ideea cu Japonia îi venise lui Crawley pe cînd era frămîntat de semnele unei noi crize teribile.

Care era calea pentru reînviorarea afacerilor? Cum ar fi putut obține o creștere masivă a cursului acțiunilor?

O manevră inteligentă trebuia să creeze ideea unui mare pericol de război. Dacă lucrurile începeau în Asia, era cu atît mai bine. Tocmai atunci Tom Hope îi propusese proiectul insulei „invizibile". Mister C combina toate aceste date într-un plan uriaș.

Alegerile Japoniei băteau la ușă. Victoria parlamentară a comuniștilor ar fi însemnat pentru toate uzinele trustului o adevărată catastrofă. Dacă, folosind insula invizibilă cu razele ei gama, izbutea să decimeze populația Japoniei și să creeze impresia că fusese un atac al Chinei comuniste, totul s-ar fi putut schimba. Acest șoc avea să-i dezmorțească pe toți adepții războiului rece și cald. O propagandă inteligent condusă putea să demonstreze că lumea comunistă a încălcat clauzele acordului cu privire la dezarmare. Tensiunea generală născută ar fi adus, desigur, uriașe comenzi de armament. O lovitură de stat militară în Japonia ar fi reușit să împiedice orice anchetă internațională și descoperirea adevăraților făptași ai genocidului. Industria trustului C și-ar fi recăpătat *astfel suflul, deoarece planurile unei treceri rapide la pro*ducția de armament erau de mult în seifurile personale ale domnului C.

Așa se născuse în capul domnului C ideea „acțiunii nipone". Dacă după „acțiunea niponă" se desfășura cu succes

acțiunea anti-A (chiar și cînd se gîndea la ea numea proiectul de distrugere a centralelor cu energie de fuziune din marile state comuniste acțiunea anti-A), atunci totul va fi simplu. Cele cîteva zeci de milioane de dolari înghițiți de Hope nu vor reprezenta nimic, mai ales că nimeni nu va mai însemna mare lucru în raport cu trustul mondial C. Cei care mai rezistă vor merge și ei alături de el. Guvernul va fi al lui. America va fi a lui. Lumea...

Cam aici se oprea visul domnului C. El știa că trebuie calculate „rezerve pentru orice eventualitate", că acordurile cu lumea comunistă făceau extrem de periculoase și compromițătoare actele de ațîțare și jocul cu focul. De aceea, nimeni nu trebuia să știe că el, reprezentantul trustului unificat C, are vreun amestec în afacerea insulei „invizibile", în cazul cînd, prin absurd, ar fi descoperită. Dar nu, nu se putea ca insula să dea greș.

Și totuși...

Mister C spumega. „Și totuși — gîndea el —, a doua acțiune a «Lilly»-ei a fost greșit calculată. Informațiile privitoare la această blestemată colonie «Orizonturi» culese de agenții mei dovedesc că lichidarea celor trei imbecili a stîrnit un scandal monstru. Au de gînd să constituie un voluntariat internațional pentru descoperirea sursei. Măcar să fi fost compromisă complet experiența...

Greșeala calculării unghiului s-ar mai putea repeta... La urma urmei, ar fi fost mai bine să se înceapă cu acțiunea niponă, deși — la naiba! — o greșeală acolo ar fi transformat totul într-un crah ridicol. Acolo trebuie să piară oameni, nu glumă. Cîteva milioane... Și apoi să urle presa, să urle cum se cade.

În orice caz, nu mai e timp de pierdut. Acțiunea niponă trebuie să se producă în maximum 24 de ore, înainte să se fi luat vreo măsură împotriva lui «Invulnerable». Atunci, s-ar mai putea face o legătură între cele două acțiuni. Întreaga mea presă va urla că vinovați sînt chinezii, care s-au răfuit cu vecinii lor japonezi și că tot ei au experimentat o rachetă ce a nimerit peste «Orizonturi». Totul va merge, cu condiția ca «The Invulnerable» să revină la matcă imediat după acțiunea niponă.

Și nătărăul ăla de romîn trebuie lichidat la timp. Un mormînt în Pacific e cel mai nimerit".

În așteptarea orei convenite cu Hope, Mister C se plimba prin cabinetul său cu degetele mîinii drepte printre nasturii

vestei. Dar observîndu-și gestul, scoase mîna din vestă. Îi amintea de un Napoleon văzut pe o scenă de teatru și asta il indispunea.

La receptorul-emițător secret se auzi, în sfîrșit:

— „Lilly" la puterea minus unu... „Lilly" la puterea minus unu.

Mister C răspunse după două secunde de așteptare:

— C unu pe n... C unu pe n...

Crawley transmise informațiile și dispozițiile sale. Termen maxim pentru acțiunea niponă: 24 de ore. Lichidarea la timp a ciberneticianului romîn. Întoarcerea lui „The Invulnerable" la bază.

CAPITOLUL XIX
CLOPOTUL LUI GAUSS

Toma, Laura și Franz se legau zi de zi tot mai mult. Depărtarea de patrie, preocupările comune, dificultățile pe care le întîmpinau în munca aceasta plină de neașteptat îi uneau tot mai strîns pe cei trei colegi. Iar problema Florea stăruia permanent între ei.

Noul lor prieten, micul Pietro, ieșise din convalescență o dată cu Franz. Moartea Yvonnei lăsase o dîră dureroasă în sufletul său de artist. Lucra zi după zi la opera lui.

Ideea noii sculpturi a lui Pietro era naivă, cum sînt visele copiilor, temerară ca arta populară, patetică asemenea propriei sale vieți. Era un copil, în genunchi, care încerca să se ridice, proptindu-și mîinile de o stîncă boltită peste capul său. Micul om părea abia deșteptat dintr-un somn greu. Stînca ivită acolo de cine știe unde, oprită înainte de a-l fi zdrobit, bara drumul spre lumina zilei. Sculptura exprima, în viziunea lui Pietro, „deșteptarea", temă care i-a atras pe mulți artiști. Celebră e, de pildă, statuia lui Rodin „Vîrsta de bronz", care înfățișează un tînăr în picioare și cu mîinile ridicate, în atitudinea cuiva care se trezește. Această operă îi era cunoscută micului artist. În fața unei reproduceri a acestei sculpturi își exprimase Pietro năzuința de a dălții propria-i „deșteptare".

Laura fu prima sa confidentă.

— Ce minunată e statuia creată de Rodin! Cred că nu voi ajunge niciodată la măiestria și forța lui. Dar să știi că ceva nu-mi place la el...

— O, ai ajuns atît de repede să-ți critici maestrul? îl dojeni cu surîsul pe buze Laura. Și ce anume nu-ți place?

— Nu prea știu să vorbesc... E prea mare depărtare între statuie și ce vrea ea să spună.

— Dar de statuia ta ești mulțumit?

— Nu, nu. Voi face alta. Vreau să arăt că deșteptarea nu-i numai trezire din somn. E și altceva. Este ca o luptă, ca un strigăt. Și mai vreau să arăt ce s-a întîmplat cu noi, cu mine. Vreau să povestesc despre ce se întîmplă în „Orizonturi".

— Micul meu Michelangello...

*

Într-o noapte de octombrie țîrîi telefonul din camera lui Toma Alexandrescu. Biofizicianul tresări. Cine să-i telefoneze la o oră atît de tîrzie? Să fie oare o greșeală? Așteptă al doilea țîrîit. Apoi ridică receptorul.

Era un mesaj de la Florea.

Trecuseră șase luni de la plecarea lui Neacșu. La ultima lor întîlnire, cei doi prieteni stabiliseră ca Florea să folosească primul prilej sigur spre a transmite, pe orice cale, informații despre locul și situația în care se afla.

Primul mesaj îl primise Toma la telefonul din camera de hotel, chiar în seara despărțirii lor. Cuprindea informația plecării spre o destinație necunoscută, pe un termen neevaluabil și cu indicația că tăcerea însemna imposibilitatea comunicării, iar un mesaj în care ar fi pomenit numele Laurei însemna: „Așteptați o emisiune pe 11,00 m".

Timp de șase luni nu primiră nici o știre de la Florea și, deși înțelegeau că el trebuie să acționeze, „fără legătură cu spatele frontului", erau tot mai neliniștiți de soarta prietenului lor.

Și iată că Toma primea acum așteptatul mesaj. Conținutul lui însă era cu totul neașteptat. Textul comunicării era următorul:

„Indiferent ce gîndiți despre mine, fie că mă socotiți un trădător nedemn sau un laș gata de orice mîrșăvie, vă cer să mă ascultați și, în fond, să ascultați glasul RAȚIUNII (cuvîntul era pronunțat răspicat). Colaborați la o lucrare fără sens, risipind propriile voastre forțe și considerabile energii ale societății pentru un vis fără sorți de izbîndă. Ce încercați în fond? Să aduceți pînă aproape de nivelul mediu al inteligenței umane — și el atît de jalnic — un grup de cîteva

mii de infirmi. Amintiți-vă de clopotul lui Gauss*, de legea statistică a distribuției inteligenței omenești. Ea este o lege de fier din care nu putem evada. Majoritatea absolută a omenirii este alcătuită din mediocri, oameni fără scăpărări, fără talente, deosebindu-se de condiția animalică doar prin grai — și acela limitat la cîteva sute de cuvinte aproximativ înțelese — și prin cîteva acte sociale devenite simple automatisme. Dintr-un milion de oameni, trei indivizi excepționali și trei imbecili. Acesta e adevărul. Ce sens are deci scormonirea fiziologiei imbecililor?

Vă spun toate astea pentru a justifica cele ce urmează: Trebuie să părăsiți încercarea pe care o faceți; renunțați la ceea ce considerați opera voastră. Societatea umană n-are dreptul să-și risipească energia în încercări absurde. Cînd din eroare este împinsă pe o asemenea cale, intervin forțe care îndreaptă cursul evoluției spre făgașul firesc. Asemenea forțe există astăzi. Trebuie să înțelegeți asta și să vă supuneți".

La sfîrșitul comunicării, un cuvînt englezesc care trebuia să însemne locul de unde a primit comunicarea, urmat de o dată: „«The Invulnerable», mai 19..."

---

* Curbă de forma aproximativă a unui clopot, reprezentînd distribuția frecvenței unui fenomen în funcție de mărimea unei valori caracteristice. Se obține, de pildă, o astfel de curbă dacă se reprezintă numărul moleculelor unui gaz care se mișcă cu toate vitezele posibile. Cele mai multe molecule, reprezentînd înălțimea curbei, vor fi cele de viteză medie. Cele mai puține, aflate la extremitățile „clopotului", vor fi moleculele de viteză maximă sau minimă.

Legii distribuției gaussiene i se supun și diferite caracteristici ale organismelor. Dintr-un milion de oameni, de pildă, cel mai mare număr de oameni vor fi de înălțime mijlocie; cîțiva vor fi foarte înalți și tot cam atîția foarte scunzi.

Unele teorii reacționare încearcă să susțină aplicabilitatea legii distribuției gaussiene la viața psihică și socială. După aceste teorii, oamenii ar fi, în majoritatea lor, mediocri, netalentați, cu excepția unui grup de indivizi dotați, inteligenți și creatori. Această idee antiștiințifică vine în sprijinul fasciștilor, care se proclamă „supraoameni", pentru a supune pe „cei mulți" robiei și exploatării.

Simpla curbă a matematicianului Gauss — care urmărește o singură variabilă, și aceea strict fizică — nu se poate aplica unor fenomene atît de complexe cum este viața sufletească și socială a oamenilor. Orice om are un talent măcar în germene. Problema este doar descoperirea și cultivarea lui.

In orînduirile bazate pe exploatare, majoritatea oamenilor sînt îndepărtați de la cultură, de la posibilitatea cultivării talentelor.

Descoperirea talentelor, dezvoltarea lor sînt proprii societății socialiste, a cărei lege fundamentală este înfrumusețarea și îmbogățirea neîncetată și nelimitată a vieții omului *(n.a.)*.

Toma lăsă încet receptorul în furcă. Pe măsură ce asculta se năştea şi i se limpezea gîndul că nu Florea este cel ce vorbeşte. Tonul, ideile, cuvintele nu-l exprimau pe prietenul său. Introducerea era penibilă, neverosimilă; argumentele anacronice, absurde, criminale. Ascultă din nou mesajul. Nu mai încăpea nici o îndoială. Era vorbit de Florea, sub presiunea unei forţe străine.

Firul magnetic pe care era imprimat mesajul sosise la Bucureşti de la o adresă necunoscută către „Laura Oprişan — Snagov." Cuvîntul „Laura" lămurea totul. În aceeaşi zi, profesorul Mureşan retransmise comunicarea la „Orizonturi".

CAPITOLUL XX

CARTONUL PERFORAT

Florea se trezi la sunetul stăruitor al soneriei. Nu-şi dădea seama unde se găseşte şi nici în ce zi, la ce oră. Deschise uşa cabinei. În faţa lui se găsea Almer. Îşi privi oaspele ca pe un necunoscut.

— Ce-i cu dumneata, domnule Neksh?

— Nimic, dă-mi voie să mă spăl, domnule...

— Am impresia că mi-ai uitat şi numele, Neksh.

— O, nu, domnule...

— Spune Almer, Kurt Almer. Şi spală-te, limpezeşte-te!

Florea intră în cabina de toaletă. Făcu un duş. Ieşi repede, numai în pantalonii de salopetă, gol pînă la brîu, frecîndu-se cu prosopul.

Almer îl privi mirat; se apropie mult de el.

— Ce-i cu acest tatuaj, domnule cibernetician, pe braţul dumitale? Ai trăit printre marinari?

Florea îşi privi braţul. Cuvîntul „Tigrul" fu ca o şfichiuire. Dar numai senzaţia tulbure a unei nelinişti cumplite izbutea să urce, din negura amneziei, la suprafaţa conştiinţei.

Îşi puse bluza salopetei. Bîigui ceva. Avea sentimentul că trebuie să ascundă tatuajul.

— Ţi-ai revenit, Neksh? Am nevoie de dumneata treaz. Vreau să-mi spui acum ce crezi despre „Liliana".

Florea se trezise, dar, aflîndu-se încă sub hipnoza parţială, nu-i putea fi lui Almer de nici un ajutor.

— Maşina-i bună, domnule Almer. Am descoperit, însă, un început de defect la încărcătorul condensatorului.

— Bine, dar copiii, domnule Neksh? Judecata „Lilianei"? Ce-ai de spus despre asta?

— Copiii? Care copii, domnule Almer?

Kurt își aminti de ciudata cădere a lui Florea în sala de comandă a „Lilianei". I se confirma o bănuială. (Conștiința acestui om a fost mutilată, ca și a mea, desigur, iar Karin nu-i străină de asta. Și acest om, Hope...)

— Te las, domnule Neksh. Poate te întîlnesc mai tîrziu.

— Dar încotro, domnule Almer?

— Nu știu, nu sînt încă sigur.

— Să trec pe la stația de încărcare?

— Da, Neksh. E bine să treci... împreună cu Ratek.

Almer dădu să iasă. Se opri în prag, se întoarse, scoase din buzunar un carton perforat și îl înmînă lui Florea:

— Ține asta bine. S-ar putea să-ți folosească.

Apoi părăsi cabina.

CAPITOLUL XXI

DOZA MAXIMA!

Almer intră în cabina lui Hope. Acesta închise carnetul de note și-l puse neglijent în buzunar. Ca de obicei, Almer se așeză în colțul dintre magnetotecă și receptorul de televiziune. Primul său gest fu să întrerupă emisiunea. Îl enerva cumplit „muzica supradisonantă" pe care o gusta gazda lui.

Hope își dădu imediat seama că Almer nu era în apele lui. Îi oferi lui Kurt „o pipă specială". Era un tutun reconfortant, după fumatul căruia Almer se simțea foarte bine. Kurt bănuia că tutunul pe care i-l oferea Hope conținea vreun stupefiant ușor, dar nu-l refuza niciodată. Acum însă respinse cu un gest hotărît cutia.

— Nu mai vreau să mă droghezi, Hope.

Tom Hope înregistră refuzul. El puse pe masă cutia cu pipe și, prinzîndu-și genunchiul între mîini, își legănă ușor piciorul.

— Ești obosit, Almer. Ți-aș propune să dormi.

— Am venit să discut cu tine, Tom.

— Crezi că este momentul potrivit?

— Lasă-mă să-mi aleg eu momentul...

Discuția începuse prost. Scăpăra ceva amenințător. Hope își trase scaunul aproape de Almer și-l îmbie cu glas domol:

— Te ascult, Kurt.

Almer își frecă tîmplele cu degetele mîinii drepte. Apoi spuse șoptit:

— S-a strecurat în mine îndoiala, Hope. Trebuie să întrerupem pentru cel puțin o lună de zile experiența noastră.

— Nu cumva este influența nătărăului ăla de Florea? L-ai primit fără să mă consulți, și acum am impresia că te tulbură.

— Voi amîna pentru cîteva luni orice experiență...

Almer n-avusese de gînd să stăruie prea mult în hotărîrea lui. Dar Hope îl îndîrjea.

(Nu cumva își închipuie omul ăsta că l-a cumpărat cu banii lui? Nu cumva se ascunde aici un interes pe care nu-l sesizase încă?)

Dacă Hope n-ar fi scăpat în clipa aceea frînele, dacă ar fi acceptat cu nepăsarea obișnuită hotărîrea lui Almer, totul ar fi fost în regulă. Dar el primise dispozițiile lui Mister C. Dacă nu le îndeplinea, toate zbaterile de pînă atunci deveneau *zadarnice. Și pînă la îndeplinirea ordinului nu-i mai* rămînea decît o zi. Iar acest nebun, care-și închipuie că este finanțat pentru forța lui spirituală, vorbește de cîteva luni.

Hope făcu o greșeală ireparabilă:

— Almer, cred că am cheltuit destul și...

— Destul în raport cu ce? Nu mi-ai condiționat niciodată bănește hotărîrile.

— Bine, dar oricum..., trebuie să înțelegi că nici un fond nu este inepuizabil...

— Dacă nu mai ai bani, coborîm. Nu voi face nici o nouă experiență sub impulsul grabei și, mai ales, din motive financiare.

Hope simțea cum îi lunecă terenul de sub picioare. Citea în cutele frunții lui Kurt, în mișcările umărului, în tonul lui că nu mai e nimic de făcut...

Apăsă cu cotul butonul secret al fotoliului. Karin apăru în cîteva secunde.

— Aici sînteți amîndoi? Și eu care credeam că lucrați la pregătirea...

Karin înțelese repede că s-a petrecut ceva grav. Pentru că altfel n-ar fi chemat-o Hope; pentru că pe figurile celor doi bărbați se citeau semne vizibile de încordare.

— Dragă Karin, cred că prietenul nostru are astăzi chef de glume. Dacă ai putea să-l convingi că...

— Hope, intervenția ta este inutilă. Las-o pe Karin să-și vadă de treburile ei. N-o amesteca în chestiuni care n-o privesc.

Și se ridică făcînd un pas spre ușă.

(Sfîrșitul în numărul viitor)

Tiparul: Combinatul poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacţiile Ştiinţă şi tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reuşit, cu multă dăruire, muncă şi cheltuială, aceşti entuziaşti.

Lor trebuie să le mulţumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecţie.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email şi reparăm greşeala)

Abonamentele la revista „Ştiinţă şi Tehnică" şi la colecţia de „Povestiri ştiinţifico-fantastice" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituţii şi de la sate, secţiile de difuzare a presei, precum şi de către factorii şi oficiile poştale.

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PREŢUL 1 LEU

APRILIE 1961